

De jongen in de tuin had nu vier rotjes tussen de takken van het boompje gestoken. Beng! Vrijwel tegelijk vier harde knallen. Dennennaalden vlogen in het rond. Het kaarsje in de piek werd gelanceerd. Een beetje zielig bungelde het daarna tussen de lagere lichtjes, die zachtjes knipperden en er toen voorgoed mee ophielden. Mark rukte de voordeur open. Met een paar grote sprongen was hij bij de dennenboom. De twee jongens op straat zagen hem aankomen en sprintten weg. De jongen in de tuin zag hem te laat en stond tussen de boom en Mark ingeklemd. Mark lachte grimmig. "Ha, jou ken ik. Jij bent Tycho van het hofje hierachter." De jongen knikte onwillig.

"Mooi, Tycho, ik wil je wat vragen. Waarom doe je dit? Je snapt toch wel dat ik die lichtjes niet in de boom heb gehangen om ze er door jou uit te laten blazen?"

Angstig keek Tycho hem aan. 16, 17 was hij, meer niet.

Mark kreeg een flits van zijn eigen jeugd. Hoe was hij op die leeftijd? Ook tot aan zijn kruin vol met hormonen. Hoe kon die jongen hem begrijpen? Het joch kon niet anders dan zich afzetten tegen in zijn ogen burgerlijke dingen. Dat hoorde bij de pubertijd.

Maar toch. Mark knipoogde tegen Tycho en gaf hem een vriendschappelijke klets in zijn gezicht. Met zijn andere hand sloeg hij het hoofd weer recht. Nog een rechtse bovenop zijn neus maakte het af. Man, dat voelde goed! De jongen wankelde. Bloed druppelde uit zijn neus.

Mark greep hem bij de borst, trok hem naar zich toe en siste: "Als je nog één keer aan mijn spullen komt, schop ik je zo hard onder je kont dat ze je billen met een telescoop moeten terugvinden. Snappie?"

"Ja meneer," kreunde Tycho die aan zijn neus voelde.

"Mooi. En nou wegwezen. Laat ik je hier nooit meer zien of ik kom je thuis opzoeken." Hij gaf hem een harde duw zodat hij de voortuin uitstruikelde. Tevreden zag Mark dat hij weg rende en niet één keer omkeek.